

קָרְנַטָּס

הָאָמָת

על

תנוועת חב"ד

בשנות ה-80

חלק א'

הקדמה

המלחמה נגד תנועת חב"ד על שום מה?

השעורייה הציבורית שביב תנועת חב"ד שפרצה בא"י בזמן האחרון מהו
סיבה טובה והזדמנות מתאימה להביא לידי התרבות הציבורית את
האידיאולוגיה המסוכנת והפסולה של תנועה זו. (לנו המוציאים לאור אין
שייכות עם הבחירה לידו הרבה דעת רבני הקדוש זיע"א).

הרי לא מדובר כאן בחוג צנו שישב לו בפינטו, ויש לו דעתם כוזבות ואמונות
של מינות אבל אין הם מסכנים איש, אלא "לו מומס", כאן מדובר בכתב
מתרחבת המשמשת בכל דרכי התעמלות והפרשנות והשכנוע, להשפיע על הכל,
לכפות את דעתם ואמונתם על כלל ישראל כלו (וגם על אומות העולם...) שכולם
יכירו במניגם "נשיא הדור" והسمכות העליונה, ויקבלו את דעתינו
המוחדשות בלי הרהור וערעור. ושכלם, חסידים וליטאים וספרדים יקבלו
עליהם דרכם מנהגיהם ונוסח תפילתם וכו', (אין חסידות אחת שתנסה להשפיע
על מקובי חסידות אחרת לעבר אליהם, הם היחידים העשיסים זאת, והדברים
הגיעו עד לידי אלימות כדי).

אם כי אמם יש רע בדבר כאשר חוג אחד מתנסה לומר אני מלך ומבלדי
אין תורה ואין דרך הי', וכולם צריכים לקבל על מלכותי, אבל אם היה דרכם
דרך התורה, ואחת הדרכים מדרכי העבודה הי', החרשנו.震פ"י שצורך להיות
נראה נרה ופשטיה. אבל מה עשה ויש בעיקרי אמונותם כפירה ממש, דבריהם
העומדים בסתירה מפורשת — לכל רואה בלי כל צורך בהסבירם — כמו
מי"ג עיקרי אמונה. יש בהנחותם עקרות מצוות, ובהתנהגותם — ובעיקר של
צעריהם — הונחות רוחקה מקדושה וחסידות... והכל בשם החסידות,
שהקשר בין רעיון נתייה ומנהגיה המחדשים של תנועה זו לבין החסידות
הכללית הוא רק מקרי, נכון הם תולמים עצם באור שבעת הימים הבуш"ט
זיע"א ותלמידיו הקדושים זיע"א, כשם שתולמים עצם בתורה ובזה"ל, אבל אין
דרכם ומחשבותם אלא עיות של יהדות ושל חסידות ואף של חסידות חב"ד
המופוארת כפי שהיא בכתביהם מהדורות הקודמים, ובכך סכנותם גדולה, ולכן
לא נוכל להחריש, במקומות שיש עקרות תורה ואמונה מצוים אלו אפילו
בנסיבות נפש לזוק ולמחות ולווצר את המחתאים.

הקב"ה השפט עצמו בגוף הרבי

ללאור שהוא כותב בפֶּנְסָה מתקדמת לאחור מיטריהו יפה
אתנו וממלאת אתנו אבן — וזה נכון.

הكونטראש לא נכתב חילוה לשם התנתקות מזרואה שלא, רקנטר, הדברים יותר

משיכתבו בדיו נכתם בוט ובדמע.

רבים ממד מהם הם אנשים יקרים נחמדים ואנרגטיים ממעטים ושורי לב ורוחני חד. אבל תועיס המש מאך, ואושטם לא בפרט בחרות תינוקות שעשויו אוין בגלובנו עליהם לאו רוחניים

עטפלו לברא כל העלמיים שחדברם תאמורטיים וחופשוטים המובאים בקונגרס זה והויצאים מלבד קואב יכמסו לב חוממיים וחותומיים. אמן!

1. *Leucosia* *leucostoma* *leucostoma*
2. *Leucosia* *leucostoma* *leucostoma*

וזת נזכר "ולאום מלאום יאמץ". צריך לשנו ולהזכיר ללא הפסק את שליליותה של קבוצה זו. כי נדע נא, אתה ישן לו והוא עד לך. ולטוביים שבאנשי חב"ד מהדור הישן, אשר בסיעתא דשמיא לא נסחפו לאמונותם החדשה, אנו קוראים אנה! פרסמו זאת בגלוי. עזקו על הבזיזון הנורא אשר עוללו לשם "חסידות חב"ד". נתכו עצמכם מהם כי שאני מינות דמשכי. כפי שעשה זאת בעוזותDKודשה הגאון ר' יעקב לנדא צ"ל רבה של בני ברק כשרהה לראשונה בחייו לעת זקנותו, כשהי"י סנדק באולם ישיבת תורה אמר בירושלים את מנהג האויל שלחסידי חב"ד העזיריים לשים את תמנת הרבי מליבוביטש תחת הילד סנדק. פתח הגאון צ"ל בצעקות נוראות "עובדת זרה", ומקורביו לא יכולו להרגיעו, והי' ממשיך לועוק למורות חולשתו הגדולה, "לא אשtopic ולא אשא פנים לעבודת זרה" (מפני עד ראייה).

הבה נזכיר: * אני מאמין באמונה שלמה שזאת התורה לא תהא מוחלפת ולא תהא תורה אחרת מאות הברוא יתברך שםו:

* אני מאמין באמונה שלמה. שהברוא יתברך שםו יודע כל מעשה בני אדם וכל מחשבותם שנאמר היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם:

* אני מאמין באמונה שלמה שהברוא יתברך שםו גומל טוב לשומרי מצותיו ומעניש לעוברי מצותיו:

יש לנו עוד חומר רב, רב מאוד אשר ממש לא יאמנו — מושגים חדשים תורה חדשות אך נקופה בעור ה' שלא נדרש להוציאו לאור.

וה' ינחמנו מעיצבון ידיןנו, ובמהרה בימינו תושיע ציון ויהודה בביאת גואל
צדק אמן ואמן

הנוצרים באותו איש!!! ובשלום של הנוצרים: "שאלת לך בימותינו ורואינו כmoon שנתלבש בשר, ואז היה בבחינה אונסית והוא יש' משיחנו" (אוצר חוויכות).

ויקוח בענין דמשיח התלמיד מברון

**השחתה נטב ובכינינו קדורת – גרע למי להזות
לאחנין פליגוט – לשילוחן בקלה שבעתנות
שי'ה צאים לאט – מברבור בזקה קדונית ששה קרי**

51 / 100 TRAILERS - 100% TRAILER SALES - 100% SATISFACTION GUARANTEED

ראה בהרבה בס' ספר המצוות מפי^ט שכוב שהשבע בעם משה רבינו בברכתה להאמין שיש לנו יממותת עולם^{טט} שיתוך דבר אחר עם שם שמיום. והוא יותר מכך שפמי שדרשו ליל הפסחים ביכר קראתו אליל'ו ולא למדותינו, והישו שאנו לחומפל אנט' בלהודותינו של הקביה אל לא בואו עולס

הרביה בודאי יעה, שכן שפּרְטָה הוּא לעי כיוון שהוא אכן מודחן של קבוקה אלֵה הוא עכמאות ומוחות. וראה גם כל החפרים דונם שפּרְטָה אל, אשרור להתקבל אמי פּרְטָה שככל דבר ונדר, אבל חתופה נבדקה עלם לדור לאין דור מלחמות נזקביין פּרְטָה, בקידושין שרשות פּרְטָה בראשית ערך 444 מושג כי הוּא קבוקה – סמכות על קבוקה – לדודך.

ויחנן דוגמאות אוצר פונקציוניות

כגראה שלטומאה ולמשקאות מקור אחד ותבונה אחות להם

אדון הנפלאות

תרגם מאייזש: יש מkeit' מה שייך בכלל לבקש מרבי בין בחים בין לאחר פטירתו הרי יש כאן עין של ממוצע;

...לא ראייתי אמרך בפירוש בדורות החסידות, כי אם כך הוא ההורג ולפיכך מי שורה להרנישך – שרגיגש, ומני שאינו כו – אכן רוץ והתוורת אונתו, הי' לו אשר לו. ממשום כך אין מקום לקשייה בדבר "מומען" שמא שזה עצמהו וווערטה בעגנון פבי יהאנכיז אונטונגנו.

חרבי מוקשה; דיבון השעניך החמוש מיין עקרבים – קרכר אומנותינו הוא איני אמונם במאגרה שלמה שבאורורה תיבך שזו נבדר או לחתולפלט ואין לו לנו ראות לאו להתפלל", אזות אמורתו השעניכת צירוץ להיות אלוי יי"ה לא כל אכעניא ומוון, כי אידי אין אבך מס' מרובי

טרם שנבא לתרוץו על רחוב מוסמך שאנו לו מוקד לדבורי, עני בחותם ספר אויריה סמוך קמי' טענאי שאלה זו רבי רבי' יה וומרץ שאין האציגוק מגולל על החוליה או על הגאנץ, אלא בכו אונדא גאנז'ה שצערן שיילעה עצומם על גתת זולגן, וכל ייְהָרֶב בְּנֵי הַצִּדְקָה עַצְמָעָה עַל צער ברבורו, ומפליגו היא על צערן שלל לא על צערן, והא דאמצעיא איסור היינו עיי מלככים דרכו עלייש.

וגם נבי בפסחנות כוונת הרבי במה ששאלנה כשר "צמאה לך" במקומות "עוודן" וכובודך, שר "נפשך וכבדך".

בשכונת הדר הכרמל לובן צמיה לא נסתי ישבה (כ"א – נסכו'ו י"ז) וכבר בדור השני נסתי וכבר בדור השלישי (!) הארכ' קד יacob איזון, בדור הרביעי, עיר'ו' בדור חמישי, השחמייל בעסוק איזון, לישיר רוחם את האיסידורו, אח'ב' אמר בוגר'ה איזון.

ו-אלה מחות "בבבב' ח'ב'ד" מאמר מארך מרבגוותם ברא ורשות גניזה

לפיים: בריג' ברג' ברג' ברג' ברג' ברג'

ונוראות ריאיגן, כי הולשנות של הרב בוגין עוצמו ומהוות גם הסתייה בין המודרניים המובטים לעיל "בכפר ח'ידי" משדי ולופף, הם לשונות וראיות של חוקר והומור המתווכת עם האברכטאל עוז.

מטרה או אמצעי?

הזהות חסידות שקבלנו מרובה א'יך אדריכי החסידות ליליה, היש עד חסידי שוראים או ראו אי פעם מכך את כתוביהם הגודלים? איזו גראן תורה מסניין, כן כרא מאומה לאלה חסידי ולא מכמה ואלה בינה ולא דעת. אבל שאלת צאנו כי "תורה" דחדשה מושעת מנצח, רוחה בפשתנות. ועפ"ג ית זו מוכננת לדידים, עד ברם לימוד האותות דעת, עד טרם ידע על ברוא העולם, יוזע הוא כבר על הרבי — והותפה אללו רוח' חיל. ראה מכתבים למערכות כרך חמץ יי' בסוף תשמ"ז ישורי החינוך אליו פרטוי.

קוראים כותבים

אשר הchnוך שאל פירותיו

אני אדם לא ווד בבל, ובכל זאת, אי לא יכול
ההמיע מלספור לכם על הרטוי והתפלות
בכיסו שארקאו בעיתון, ומפני מה כהה זום, האמת
דיא לא יתיר למסורם על החששות, ורק
בכיסו מרבנן ורונח עלי לו על מיטונכם, כה' ברבי', וכו'

ונסימר פקר זה על האלילות שבתנותין ח'ב"ד המתחדשת, בדומה מאמרו של לוי לויון (כרך ב' ג' פרט מ'ג) שהפיע תורת הקוכרות "מטרה או אמצע" בו הוא שואל "אם החקשורתה בודדת או אאנציאן או מרכז, והוא מוקשה" מדו"ע כי יי' יותר בודק מוקשה בו ע"ש שרלאן לאירוע שבסביבתו.

ומסקנתו: "נמצאו למדים, כי הקשר שלב לא זו בלבד שהינו מתרח ומאני אליא אמור על קודמותם של שני רבנים מושג מהנה את מטרת פירושה הקדומתית של ר' לוי לפרשן – קיומם הימני ומוצתו".
כך לא פחות ולא יותר הקשר עם הרב החב"ד הא עזקה, ורקם כליקום

ורוחה ומוצאות. ומשיכי שס אאותו אמרה: "זהו אמא הראה לכל בך, מורה דרכך, ואל לך שבדך להפשיע על סבכובן, שפושפוש והוויה מבלי החבט על מוצם תחילה יש לפועל בו וכוי שיש לו נשמה, זאת באמצעות הבון הדגול שדורבו רוכך ורוכך אחריך יש לשליך בבדוחתו רוכך זיהירות בסדור מער וחוספה בעשה טוב".
ואילו צ'זראודה ברוחו "אנני פילד רבבי", הצהירה שכוח כפורה בשיכוותו לעם היהודיי "רב' י'גדעון תיפתקוף מלך, עלי' לעלי' עתנאים עם הרבי המוה - באמצעות לימוד תורה ומלאכי ציון".

עקרת מצוות

דבריו של הרבי על שינוי בסוכה.

ליקוטי שיחות חג הסוכות תשמ"ז

מפני שאין אין שום בוחר, לא ימוך למeo, אך לא יתכו שהתעט הוא מפני הקור
כ"י הרי טירחות גשימות לא תפס מוקם אצל מילוי אדמוני ר' וכו'. אלא ואדי
עומם הוא מאשם האמור אמרה עקיבא לנו' מה רוח המקומות הזה אין זה ייאם
בדבירה' והאר על דרכו אמר עקיבא לנו' מה רוח המקומות הזה אין זה ייאם
בכת אלקם ואוכן לא דעתינו'. ור' אילון דעתינו אלל שטענו, והו בסכמה שווא
מקום קדש אכן אפשר לישוע.

חג הסוכות

וממינות לאיסור "לא תעשה לך פסל תמונה כל'"

משמעות דבריו של הרב:

משיחת ב'ק אדמור' שיליט'א, ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ו,

דבר מלכות

כפי שנרשם ע"י יעד הנחות בל'ב'

ירחאל א"ש – ש"ה ראה הרבה השמות כהן
הוא עירם גנדי, אשען, עין, וזה ועוד גנדי
היעריה דארמי, פין, בר, עיריך והלידון מבוי
באייריאן, ברכוב, וזה עינץ קראות איזון
מורו... ווועו זאך גאנעל האהיל א"ש, בעטל
שטואן זונד גאנעל זונטיל בעטל לוו זונטיל
אוש, יתג'ה זונטיל, זונטיל בעטל זונטיל זונטיל
על הדרה בדור הילדר זונטיל זונטיל זונטיל
פוקס זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל
ונטנטה... קאנס ל' ברוי, ניסיא רוני,
ערם גאנז – דהן כל דערמיטה זונטיל זונטיל
לטילו זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל
למיינז זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל
איל זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל
דרו... זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל
דריא זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל
פין, אנטון זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל
ונז אנטון זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל
דריא זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל
דריא זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל
כבלן זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל
דריא זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל
דריא זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל זונטיל

הדוגמאות רבות, כהנה וככהנה, אך יכלת הניר ולא יכלת בטפוזות

הם בדידהו ולא נבדידן:

- * אני מאמין באמונה שלמה שהברור ייבחר שמו הוא יהיד ואין יותר קדות כבמוהו בשום פנים והוא לדבו לאליךנו היהת רוחה ונולית;
- * אני מאמין באמונה שלמה שהברור תברך שםינו גור ולא ישיגו אותו משיחינו הגור ואין לו שום דמיון כלל;
- * אני מאמין באמונה שלמה שהברור יתברך שם לו בדור ראשון להתפלל ואין רצוי להתפלל לוילזון.

וآخر כך הוא כותב:

"מצד התוכן הפנימי של המצויה, השינה חוץ לסוכחה היא דבר המותר ואףלו דבר הרואוי".

ומה שעל פי הילכה מצות סוכה גורמת איסור לשון מוחז לסתוך כי התורה על הרוב תדריך, וכוכו שרבוי ימי אדים מרגשיים את האור המקין שבוכיה על חם הייבש בשינה בסוכה. מה שיאנו בזאת מוכיח שסוכה שמורשת אינטואיטיבית המחייבת שטבוחה, אכן אצלי איסור ישנה מוחז לסתוכה. ועל פיו זה מובן שאף על פי שהחגיגות הדרישות נועדו לאו הימין בסוכה, אכן שטר על ידי זה בקומו מצות ישיבה בסוכה על פי הלכה¹.

והנה גזה ש לא יליון בסוכחה היהינה הנהגה בעלדיות של אדמור' הריני"ץ ושל תלמידיו ולא של חסידיו בדור לפניו. כפי שמצוין שם הרב ביתר עבצמו, וכיודע משלומ' שנו בזוכה מל' ישראלי, אף עתה קומי חביב' עדין שינין בסוכחה וגם מיל' הריני"ץ לא הסביר את פשר הנג��ו, רק האדמור' הונכו תורת בדורותר' הייחודה, לרשות הנג��ו על פי האמור' שאל האדמור' האמצעי "איך אפשר לישו במוקפדים דינה", אענין' שהחלה לא תובכו לזרות על שינה חוץ לסוכחה שהוא ואביו אדמור' הוזק ונבו הצע' ואדמור' הצע' אהרינו וככל שידיעו לנו סוכחה כמבואר בש"ע, כולל בירושו רוקך וрок על פיו בתוגם הרש שצעריך לנצל את קידושת השם ולשיון מהה פחרות... עורך דבר מון הורה בתלי תלים לרשות של דופן וגלוון בסיס בהוריה של לא דלקה, לדחדך דבר אשר לא שער בברתווני, שהמצטער מקדושת סוכה או ממצת סוכה פטור מן הסוכה. שחוץ מהה שהוא מון הולכה שהחומרו מונעד לעצמו שלא הבין את הדין שמצעריך פטור מ הסוכה, הרי זה מועש לשם שאין

מצות שינה בסוכה כל ואזרבה אין זה דבר ראוי, ואין כאן מחלוקת אלא לאנשים בלבד שיש לנו רשות לארון סוכה המש מכלה, וזהו דבר ההפוך לשגרת הדרשה על הרוב דרבנן. במנין מצותם, משפט Lokot מופיע חישוף פלוי שישי של ר' יוסי ור' יונתן, וגם כאן נראה בירור הגילאים, ועיינש.

וכדי להעתיק קטע מאותו פרק במורה נוכחים "אבל ציריך שתאה הנהגה הדוריות מוחלטת במלטה בלבד", ואך על פי שהיא רואיה לקלצת גאים ו/orחים איננה רואינה, כי אילו היהת לפאשווין, הודה פול החפסד בכל, ונעת דבריך לשערוין וכו', אבל יי' והווקים והמושפעים מוחלים סטס וכוללים, כמו שארם יי' קורח אתו לכסם.

והוא מושך דברים שם ננד העיקר התשעיג, וזה לשונו: "ויאור להקשות מדבר לעז בפיזיו ההגהה כו' דברות שלפני גן, גם אאל של הגדלים שידיעו מתרות הקברן, ובודאי הריגשו אויד המפרק דסוכנה" יויש לומר שבדי' נגלי תורת חבריך עשויה להמשיך ענייני נכניות כבור' (שם).

וננו מאמינים שהتورה לא תהא מוחלטת ולא תהא תורה אחרת
הבורא תיש'. והשניה חוץ לסתור הפה לדבר שביחסות ח'ב', הרוח
במשיכה ומיטלה על כל הסתדים שארים וווקים ביום ובלילה במקומות
ההרים והקיקים, "מכיו שחשדים מוקשים לרבותיהם ומונגו רוגנים
בדילחם".

וְנִזְמָן בְּעֵינָנוּ דָּרֶךְ בַּת פָּרוֹ אֵין
בְּפָנֵינוּ מִשְׁמָרָה כְּבָרָה בְּכָל אֲסָכָן
סְמִירִים, יְמִינִים מִקְהָרָה צְרוֹתָה
נְשָׂאָנִים, לְפָנָיו כְּבָרָה צְרוֹתָה
אוֹתָן וְנִזְמָן כְּבָרָה — אוֹתָן בְּרוֹתָה
פָּרָה כְּבָרָה.

ובפרוטוקטם של הלוות מזווה הם מפריטים הלהה וומשללים בזה את
הרבים, שדרו מזוזה במאמר, כאשר איןנו.
כראה עתה הרבה פעם בדבר זה, ורקבי אינו שוחר וצריך לקיים את הדבר
בכל מירין, גם במחזר עקרוני מעת מזוזה.

ג. בפחיחו של חזרם נגמישים מטעורה
שלאלה. אקה יצע זאָה זונטן. דע ריקן דה גאנז אַ
של האַזען. קובען לאָלט פֿעלְבּוּתְּן. כשיידלְעַן
נטהַרְתּוּן הַזְּרוֹדָן — נקצתה נפוחה בעז ייְמֵי שְׁלִיךְ
הַכְּסֵס אל הַחֲדָר, כשיידלְעַן נפחת אל מוחן זְרִיכָן
— נקצתה הנזוצה יירבען זְרִיכָן — בפֶּחֶת
שְׁשָׁלְמָה לְהַזְּרָה תְּהִזְּרָה הַדְּבָרָה אָה — "רוֹב
הַשִּׁימּוֹן". קוביען את גּוֹזְהָה בְּינֵינוֹן של גָּנוֹן
ומתקדר רבּוּ שְׂמָנְמָשָׁס פְּחוֹת הַהְרָר שְׁבָרָן
משׁוֹבְבָּה יוֹתָר, וְלֹכְלָס אַלְמָלְחִים נִסְעַן עַל הַדְּבָרָן.
פְּנִי יְשַׁיָּו צְבָאָה אַדְמָכְבָּרָן.

הורי לכט מבעז מזוזה!

סעודה שלישית

סודוה שלישית בשבת שהיא חובה, ואצל כל החסידים היא מקובלת בחשובה מאד, בחסידות מפלגתיות זו קיימות הוראה מפורשת שאן לא יכול לומר שום דבר.

דברים אלו כולם שוקם עירית הולכה והאמונה, לא היו יותר עד כה כל כך. עם הנרגשות העמלות והתרבויות השפיעתם, והתגברות בטוחנות העצמי, התגלו קצת מושחרותה. המשקנא הבליט מונעט מנווילס אלל היה כי יש להחריך מאנשים אלה, וכי לתקן להם די בסוף ("טורותם") וקרוב וחוקים לי".

ללוואי ויעיר הי' רוח ממורם וישבו גם אלה, אפילו טרם באו הגואל האמתי,
אם יתמכהו ח'ין.

ובמס' מגילה יט: "ימלמד שהראחו הקב"ה למשה דקדוקי תורה [ריבויו ומיינוטו רשי"] ודקדוקי סופרים שדקדקו האחרונים מלשון משנת הראשונים רשי"ג ומזה שהסופרים עתידיין להחדש".

וראה עץ יוסף (שםו' ר' מ' א') וככלים למדוחו", פירשו גודלי הקדומים שנתנו לו כח ובינה בזכורנו לזכור כל התורה שבעל' הארץ מידה על פי היסוד שברביה חזרה ורבו גודלו.

שען לעצמונו שאדר דברי הרמב"ם הולכת יסודית התרבות פ"ז הי' ו' ומזה הפרש יש בז' בזאת מושג שאדר כל הרגינאים, של הבונים ארכיטקטurally או במינוחה ושורה רבינו מתנהגו והו רוא ונודם וכך. כל הנගאים ע"י מלך לפיך רואים מה שחד וראים בששל וזרחה, שהוא בירוי לא לעדי וללא שומרה האלה אדר בדור אחד ובדור אחר דברי זה אל משם פנים אל פנים ומאמור ותומרתו זו ביט' כלומר שארון שם של אל ראה ורואה והדרב' בבורו בא חזיה ובאל משול וככל כל הנගאים ריאים ונבהלים ומתוגיגו ומשה רבינו אין כן חוא ההרבוב אווריך ידרב אל עוזה כל כורחו כבשו אשר אדים בטל לשועוד דברי בקרוי ה' הזה כבדעתו של משה רבינו להבהיר הנבואה והआניד אל עוזו שלם. כל הנגאים אכן מטביחים בבל העשרון מושג רבינו אינו כל כל בזון שיחספו ויזו הקודש בשבעו ונובה שורה עלי'ו איננו רק בזין עונת ולחודון לה שרוי קבוצה וזהו גומון ומלאכ' הרשות פליק מונגה בכל עוצם ומשורה דעת לזרע העולמיים ואנו סתלאת מעליהם החרה לעולם רוקן רוע פון פון צ'רץ' צ'רץ' מליכם. ניכ' ה' הרמב"ם

אך ליליאנברג ודאי דברי הרמב"ם לא יוצאו — עדין הרבה גדול כהרבמ"ם, הא לכם זוגיות מכוורת מאמריהם שהופיעו "בכפר חב"ד" בזמנו ברוברטון.

הרמב"ם של דורנו':

ב' התר' הילדי הילדי ממציא, שהרי אלילו החסיד שאנינו מרגיש און קדושת
 עיר האורה מהקץ ואנו מצטער עליך, מאחרך הוא מהה' און אווא בדורות
 קדושים שאחריך לא אישר לשלו בורח, אבלו גאנט זונע זונע זונע זונע זונע
 מבכל רוחה הרוי מצטער למבה אין הפוגם של אנטז'ורי השם זונע זונע זונע זונע זונע
 פטור לעשו', היזכין שארא יכול לשלו בלא צער בסוכה, ומהו רוחה מצטער

אין לנו מה לומר על זה אלא מילה אחת — ליצנות.

ומזה הגיעו לצינור דבר ה' ז' הלכה. ובפרוספקט על חג הסוכות בהוצאת עיריה אגדות חכ"ד כתובה ההלכה כי "שהיא מופעה בשווי' בהשmittת המילא יושר".

אמרו חכמים כל שבעת הימים אדם עושה ביתו ארעי וסוכתו קבוע, כיצד, אוכל ושותה בה, לומד בה, משוחח ושותה בה כל ימי סוכות בין ביום רבנן בלילה.

בתשובות וביאורים קצ"ב מישיב הרבי לשואלי שנות המזווה בחדרים הפלימוטיים בביתם מישיש רק פתח אחד, הולכים בו זה אחר היכר ציד וכשהציר בערך שמאל קובודים עם את מזווה והוא עניין שיש "בדעת אשנינו בו".
אוון שום ראשון ולא אחרון שיסביר כן (ואזה לך שחו אינו מעין שום מוקן).

משה רבינו

באן שם חיויש,²¹ ובצד אירוטרים על
ההרמו והדרוז והסודר.
לטום ומטען למשען ואה
ונחורה וחירום, עד כה
בליל'ת' בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְךָ בֶּן־הַבְּשָׁשָׁנָה.²²

במן אין עזון; צידר ירכך למכר
שמשה נירא פדר מפשץ ומן כה קצ'ר את
בל' חזהה בולגה בע כל דודוות, במאחו
אלמי עירן עד שף בז' דודוש' במאחו
הברון כל'ת' מה' ז' דודוש' במאחו
תכל'ת'. שדרוש רבר עקיון.²³
ח'א ז' חזרו של מושע'ה, שחרה.²⁴

ה. משה קיבל את הכלליות,
בפרטנות - בגדוֹן.

אחד ההסברים לכך הוא, ככליל: משה רוביין קיבל את ההוראה-שבכتاب ואת ההוראה-שבבעל-פה עם כל כללי ההוראה,²⁶ וכך גם למלומד אם הבהיר את דבריו בבראשו.

ראה מהר' לוי ואור החאים ע"ה פרשת תזריר ועד רביים, שפכו דיו ריבוי
ושבר הרוח קולומטשן במאור הוגוי' במנחות כת': משה עליה לרמות וכו' ועתידי
לעמדו עקיבא יבא יוסח רשלן על כל חז'ו והוא תוש' כhor של משה וכו' וכו'. וצדוק
דברי כל המפרשים שי' והוא יתכן לומר שיש זבור בתורה שעשו רבינו לא דינע
עקביא בא סוף דעת, ממרחים כל אחד דרכו עיפוי' סוד ונומך הניעוין.
איך הרבי איננו מסתפק בביוריהם אשר עיפוי' הסוד עיפוי' פימיות תורה
ומשביר דבריהם פשוטים. והבקת הקשה "גדרה להר" שמקשה על הא דאמרו
ח'ז'יל כל מה שתלמודי ותקע עתדי" להՃ'ין תננה מניין של ערלה רשות
אם בר לנויה משלה בסיני כמה קרא"ו יהושע תלמידיו, ומזרץ רשות להמשה
ויתנו רק הכללים ולא הפורטים, ואית הפטרים משה לא למד לא דע' טהרהו
שבעל הון כולה בהורה כי שיטינה בסיני אבונון סתם כ'ב' עד שאפי' משה שידע
את כל הכללים ואופנים ללמודו, הפטרים - לא Hai יוד'ו' וליקי'ש הי' אולאל
תאומיון

וזאת אמורת "היחידות" שמחדש ההוראה בLIMITODו הוא דבר שמשה לא למד ולא דע. הבטחים: מה שאנן ואתם והעיר הרבי מוחדים משה רבינו כל הגיבורים לא לדע...!!!
ורואה רשי' ריש פ' בהר (בש' תורת כהנים) "למדנו שכלהותיה ופרטותיה
בכל נארו ספסני"

3. כי אדרוי שליט'א יצא בקריה
לפניהם אם ספר משווה בונם לגבמיהם

ודייק באחת משיחותיו שהרמב"ם נולץ

"**בנין**", וגם קוראים למשנה תורה "ייח' החזקה", שניהם במספר 14.

מספר 14 קשור גם במיוחד לחסידות
חכ"ד

מילת "חכ"ד" עולה 14

ממורה נבוכים למייא נרדמים

ונ"ד דואים רבי דורות לאורה, פיד אט
ה' ביד מילדי מלך דודים, בלאן
ה' גו' בוכס' בדורות קדריסים, נברן

— מאמרו של יצחק אל סופר "בכפר חב"ד" מצורף בהזיהויים בודדים מהם נאלו נורא מלא כפירה וולול בדברים המקודשים ביחס למשה רבינו

“משה רבנו – שֶׁל שָׁנּוֹת הַ'80 – המנהיג עמו”,
חsha-חא גואל ריאשו והוא גואל אהרון.

כל זה כדי להשווות את רנס [להבדיל אלף אלפי הבדלות] למשה רבינו

ולרמה זו קוראים חכמה בינה ודעתו, ולסגנון שוק זה כמשמעותם במקובל תורה משה רבינו קוראים "פנימיות התורה", לא חסידות יש כאן, אלא השכלה איצטלא חדשנית.

נוריה תורה חגורי שך

רבנן יוחנן בן זכאי

טרם שביא מדברי הרבי המזועגים על רבוי יהוחן בז' וכיון, נצטט לשונו חז"ל סוכה בה. "ימארו עליו ורבה יהוחן בז' זכאי שללא היה מCKERה ומנסה גמורא הלכות וגזרות דקדוקין ורבה וודקינו טרומות קלים וממרום וזרחות שות' משילוט שעולמים דבר ודבר דבר קדשו דבר גודל מעשה מוכחה דבר קטן הינו יתoot אבאי ררבנן עב' עלי' העמ'.

עתה איזור כה לרוגע קט וראיה דברי הoga הדעות ומיסודה של "חסידות"
חבי'ד החדשת הלא הוא הרבי.

קוטי שיחות הג הפטה

סח. אף שבחות הגלויים אינם הוראה על העצב, ואיך לכידתה. איך אפשרית העבודה דצפן — בירור רצ הנעלם, הרי כי העבודה הוא בכחות הגלויים בלבד?

ריבוי חשש שמא עצם נפשו עם שמך והו רוא שטאן מלודם "פנומית התורה" אבל שדורותינו ומולגה נטה בעמקי הקלפלוף, ובא "על הפנומיות התורה עלי למד פנומיות התורה כן יתנו תלוקע עצם הנפש ות釐ע לאיזה דרך מוליכן אותנו, ורבינו יוחנן בן זכאי היה כראובן איזה בור אב ראש ישיבה לטאטיא של עסק בנוסחותו, ולומרות שבגמי לעיל תחיא שאל נינה משעה מרוכבה. דבר שופשפט באזון שיטתי בכל המקומות שהוא זו בעניין זה) ואילו האידאומיר הזהן

שהתעסק בפנימיות התורה הוא במדרגה עלייתו יותר מזכר יוחנן בר זכאי, והוא אכן דע לאיגוד דרך מליכין אותו. נזהר מישיך את דבריו החוריו אלה לבודמו ביכרול.

איה החדרת קודש מושר פעלת, מעלה, מעלה מושך, איה הדעה הפושטה שככל יודע שאננו כולם לא ויצו לנו הילל החמורים ממש נלבו דורות קדומים וכי יש אל כל פעמים לנבי דורות תנאים ואמוראים, יהוה איה מושגני הייסוד והשתטחים שעמידותם לבgi הבדלי דורות!!!

וראה עד לפרק' ש-בכלה (257) בשלונו ישבש כל מי יוויז או זיבז' ענווע אינונגען פאָרומען און אַרְיכִיגֶּנְזָן אַז זַיְן שליחות בעלמאָ דָּן – נימוד הרורה לאַלְעָזָן ווֹו אַטְעָזָן וּבְרָזָן מַדְרוֹתָן וְגַתְהָאָן צַיְּצָן אַפְּשָׁעָלְזָן זֶיךְ, אָנוֹ טַאֲכָבָן וּזְעָן מַדְרוֹתָן וְאוֹזָה אַלְעָזָן עַמְּסָם פְּשָׁוָן, דָּקָא סַמְךָ לְפִירְטוֹן וְבוֹה אַתְּ עַגְעָנֵט זֶיךְ מַתְבָּזָן זֶיךְ וְאָסָע טַוְזָן זֶיךְ

מייט עצם נפשו".

וכי-אור הענן הוא ששה-קסם, איני יודע,
היה שמי של רברבר בר-בלומות תא'
חוירין ור-ווערין, ואל מושע גאנזון
בון, אל-לען של-פֿרְנָסְקְעַטְבּוֹדֶן
ברוחה וצערת, אל-להן לא-טְמֵאַתְּרַדְּקָהַתְּ
בא-וּרְגָּא עַזְבָּה בְּגַעֲבָה, וגַּרְגָּרִי
שְׁאַיְלָה בְּאַיְלָה דָּקְמַלְכִּין אוֹתִי' אָם
כְּבִיעַ אַל-הַלְּקָן

תאור קלאסי כמו שמדוברים תמיד ב'כבוד' לפנים, וברגע ובזווית מוסדרין, ואשי'ם שיבורות ונרגנס ליאו'ם מונגדדים, או אדומ'רים מלוכין. אווי על חילול כבוד התה�ן, קירענו ללבכים ואר' בעדרים ואור' את כתבי הפלטשר האלה.

[דרך אגב, אחד הפירושים מני רבינו על "האיין יודע", מבהיר בכתב סופר דרביב' העמיד תלמידים הרבה, ודרך הטובה ולהיפך של תלמידיו יזקפו לזכותו ולהיפך, ולכן לא דע לאיזו דרך מובילין אותן].

משיחיות

העתיד צופו ואיך יתגלו הדברים, וכבר עתה כשאש חב"ד אומר שהוא מטפה לביאת המשיחי, אין הוא מתרון למה שהוא ואבות בתוכינו מוסיפה אמרת, אלא כוונתו לאדם"ר מלובנטיש.

והנה דוגמאות מספר לפניויכם:

מהתנוועדות של הרבי תשמ"ו חלק א'

"במשך להמודור לעיל אודות השלוחות בכ"ק מוח' אדרמור נשיא רונין — ש' להוציא, אשר, חיבת "שליח" בתסתת זיר, ביגטרא מאשיה".
כלומר: "משיח" — הוא נשיא הדור (בלקוקן). ולכן, כאשר הר' שליח" עשר שלו של נשיא הדור ("שלוחו של אדם כמותו"), מצוף ומוטח זיר. עשר כחון נסלי, דיני, שמתבסס לכל עשר חותה נששו למלוי השילוחות — או מוגלא כלו בח' המשלה — "משיח".

ועונין זה:

נשיא הדור הוא — "משיח", החל מהפירוש המשותף ד"משיח" ("משיח ה") — מלשן משוחה. שנמא נזכר להיוות נשיא ורעה ישראלי;
ולא חרי שם תיעומת ("איך ועל נט האבן קין פאריבל") אם יפרשו "משיח" כמושג, מושיח צדוקן, מכיוון שכן הוא האפתה — נשיא הדור הוא משיח שבורא.

מדוחאן בית חיון גליון 120

לתקופה הה' סכגדים בכ"ה הוא האורהחים. מארך ישראלי, ארכ"ה החובב וחינוך לרוחה, הדורה ליאול רבנן שלילן, בג' להפקה זו, המכילה לסדר ביגטרא, "תלוי אדרמור", גיגיינט'ה זק"ק בידיגו"ן. א"ש פ"א כפוי ה'ק בדורזון;
לאיגזגו, ע"פ הנכאנדים זק"ק בידיגו"ן ומכ' סייחא כפוי ודרורו;
באנ' לבאה דקוטה, גביז, כל' הביגוינזים ומכ' סייחא כפוי ודרורו;
וכן פנה לבקאל, אבידור וגיניג'אליגו.

והו י' פלטאט ש' מבט' של משיח"
(משיחים א קיק') פועל פלוני... ואכ'
כובי שברן כו' לא פעל יהגאללה
באו בחרה ביטו'ו, לא ק' מחר או אחר
וון, אלא הוות מושך שבת' מינוח שנות
תשמ"ץ, ושבת' מושך — לאי מפל
נתה, לבששות — ברבעין זו מושך וווענ
או העיינ' וואו'ס שושחה זעט נמא ענין
ככית ננט' מושך דער, זה, בר' זט, וטמא
בונ' לנטה עאנטה טטס' ...

שירת מהרב כי תמו'ן
תשמ"יד "כפר חב"ד"

דמות לנו שנשא זה אין מה לחיש, הדברים יodium ופרסום רב, דומה
שיזכיר מצעה של תוניה ומייחס לטשא זה. — לאחר הדברים שהאננו דע כה
היינו ניכלים פטור את עצמנו מלהתייחס על טשא זה, כי אכן תיכון שאדם
שערך מכותת שינה בסוכה, עקר דין עדודה שליטין, עקר דין טווה גזר מינו
[חדורי פיפויים] — שההה משיח, ובפרט שבדבורי ש ריעונות של חורי
מאמין — חסי ליטאי שאננו ספדי ד' שכוב דמניא משיחי שיירא הגונה

בתורה וועסוק במצוות דודו איזו כי' קפה דמניא משיחי שיירא הגונה
וכי' יודע שעבפני ציב ימ"ש שההה גוזל בתורה בנטלה וכברס וובס גנדולי
ישראל העריצו נטפס מחשש שקר מושם שבר על מוצאה אחת דרבנן.
אר ראיו ארך להרاري את הדיבור בנואה זה להוציא מעת האמורים
ששות זו אינו מחרבי עצו רק מההסדים, גם בוין החסדים רק כהה
חסדים שווים משתמעשים בשותות זו.

זה דבר שאיננו נכון!

אם אגנס הרבי לא הכריז [עדין] על עצמו באפור מפורש שהוא המשיח, אבל
דבריו ברורי, ברורים עד מאוד מוגעים מודיער מילוטו" [זהה בידוע מיחס]
וגם לא רק כמה חסדים שיטים משתמעים בשותות זו אלא נשא וזה הוא
בכמויותיהם הרשימים המורושים.
אם יטען התוען מה חסרו בנה, שתשתעש בו עד שעשו עד בא יבא
ותלמה האמת, און חדב צו ימלוד עטס בזוי מעעל לשיחי שבת, ויש גם
מחופסים דמי' ואת לוי בעודה זורה [נעטרת], מלבד כל זאת, הסכנה עצמה
לעם ישראל ולאומנותו כפי שידענו את ממשך שיט לנטוין, גנות ווגנות סבל
ס' ישראל לדורותיו רוחנית ושמות ממשיח השקר למיניהם.

ומילבד זאת, לולי המלחמה הגליה של ב"ק האדרמור מסכמר צוק"ל ועוד
גדולי ישראל דב שמי' זה, קל לעיר מה היה והונאות האימאות צאל
התמיימים הרבים, לאחר שיטגלה שבן מוניה רעל האה, מי יידע כמה יעוז
ארחות חיים כי' שורה בהסתוריה עס כל משיחי השקר. ואין כאן האגונה
ושיחת ילדים, לאוד זאת כה השעה אדר עס כמה אפי' איש המMESSים
באייקטונו משיחית. וזה מן הדברים הסותרים, ואין איש מאינו ידע מה

יבקוובץ מאמר ממה. זליקסון תחת הכותרת "קול מבשר"

תקופת א' - החלת שנים תש"א-תש"ד
ביה יצא כי אדמ"ר הרו"ץ נ"ע בהכרזה
שנככארים אנו נטש ערב הגואלה, פעמי
המשיח נשכחים והעתות שפקדו אז
הם חבלני משוכן הנגראים.

בדרכו הרובא בהרחבת אばかりע, הקול
 קראוי "שְׁנַעֲנֵי אֶלְעָלָה", שפירושו, בפיו הוחזק
 יותר, בדורותיו, קראיה ה'הנשׁיטה', שמשמעותו
 במשמעותו, סען אהארה'ב, אלא שבתקופת זו
 והתקופה הנוכחית ובתוכה גם בדורותיו, לא הלאה
 להשוויה, לא לאלתורה, לא לאלתורה', קמא מאי
 שההילוסוא או בהשכלה, וזה את הגאולה
 לדרכם שגיטם ואיך בתרך אמרת תקופת
 (ונא).

העוקב אחריו דברי הרבי בשניות האחריות, בפרשא הנשיה והנאותה, עומד בדף הבבויות החדשים ובברורים בפרשא

החוקפה הגדולה
דור אחרון לגנות - דורו הראשן לנאותה

הוודאות בגאולה הקדומה

ונאות גולא לבו הקב"ה על ידי עבדיו הנבוגאים. הם כ"ק אדמור"ר הריר"ץ בע"ז. רצ"ק אדמור"ר שליט"א מלובאווייש.

הכיצד? אמרו, במשך כל הדורות הימה הדודה האמונה הפושטה במשיח ובכל עת חבו לו

התקופה, ובאמ' לאו, עלולה להתחבב
לקראת סוף אותה תקופה. ניומם בלבב
לאחמי בואים אן ישבו בית ערבה

לאחר וואט אנו, שאנן היה עוכב והגילה נדחתה לסתום אותה מקפה שחללה לפניו 40-30 שנה.

פִּירָוֹסֶס שׁוֹבֵב באשְׁר פַּרְגָּנָס בְּחֵי הַיּוֹם
שְׁנִים, כִּי בְּמִישָׁר דָּרוֹת „הַנָּה“ וּ„תִּיכְּחָ“
לְהִיהֵת מִזְדָּחָן. אֲךָ יִכּוֹל גַּם לְהִזְמָה לְאַחֲרַ מִסְפָּהָר

הוּא כָּל-כֵּן שֶׁנַּעֲמָן בְּזִבְחָתָן
יְמֵינוֹ וְלֹא כָּל-כֵּן שֶׁנַּעֲמָן בְּזִבְחָתָן
הַיְהוּת „הַנְּהָה“ כְּפִשְׁטוֹת, וּבְאַשְׁר לֹא
צִוְּנִי נְגַדֵּל „הַנְּהָה“, זה בְּכָפְרָנִים בְּרוּדָהוֹת

הភתודה ד – הלה בברורו של הבהיר
בשביתת השם, עשויה ונשוויה, מושך
על עצהו, בהיותו וום שונשיג
בבחינת לאיזיון רוחות, אך גם, כמו שזכרנו
ברשותו, הרוי המקסיקוטים של הלא-
שניב. מושג, עשויה הוא בבי עליינו
והזרה שלונו, עליו מושג, בפי כורומו.
האגורה, עוזר בפי כורומו.

לפניכם קובץ רישמי מטעם תנועה זו וזו צורת השער

ובסוכן הקובלץ מופיע

קורבץ זה ברפס

ע"י הרה"ח ר' זושא שי' ריבקין

לזכות

וְעַמְקָדָה אֲלֵיכָם נִתְבָּא

שנת משה

ומנהיגו, המוני בית ישראל רואים בו את משיח ה' שנשלח לדור יתום זה כדי להוציא מחושך הגלות לאגואות עולם".

ידעו גם פסק דין של חב"ד שהרבינו צריך כבר להתגולות

המפליא מכל הוא אשנגי חב"ד סובירים שהרב עכמו אינו זוקק לאלו
ישראל כי "לא חסר דבר" אלא דואג לטובתינו [ומייחסים זאת לתורת החסידות
כיביכול].

בוגריה הוחזקתו פורצת שברס' ובשות'
ובוגריה מושגתו פורצת איז'ה הורובן והלוד'ז'י
פיט' הדגר מוכן איז'ה המודריך כיל עיניה
של הגדאל'ה אונס' היגאנט אונס' אונס' אונס'
היגאנט אונס' עין' ויעש' אונס' כל' אונס'
כשי' שטער' – מיטוט' דוד' עינ' גוד'ל'ם
ט'ר' ט'ר' ט'ר' – עין' גוד'ל'ם

העלונה הטילה עליה את הנזק הדור האחרון
לגולות - שילובו אחריו. ברצונו (של הוויא) או
אך לא כלכך ברצונו, להזכיר גם ראשון
לנאורה, שמי השם יזרו - כל הארץ.

וְיַעֲשֵׂה כָּל־בְּנֵי־עֲמִקְמָה
וְיַעֲשֵׂה כָּל־בְּנֵי־עֲמִקְמָה

המשיח נמצא בינגבורג, ועלינו לחפש אותו

בערב מבחן תורה (בשלשת ימי החנוכה)

ראה בה כספר חביב ליב אדר תשע"ג בגלויו 42 "האמונה בנשיה הדור ומיניהם שליט'יא הולכת וגוברת יותר וויתר מיום ליום ומשעה לשעה. מאות אלפי יהודים מכל קצבי תבל רואים בו בכ"כ אדמור' שליט'יא את ייחיד הדור

יש כסלו ה'וגם "ירג החגיגים" זה מס' שער ניימן, ולפניהם שניות נסיך נודע לת' ג' שבת וזכה גם לתרואת "ירג החגיגים" והוא האג גאלות הספרה מיד גיסתו ובנה. ובין סכלי נאמנה שיחות על שיחותיו של סבו שהשראה שלו שילשים יום לפניו החג. יי' שבט (געל ממלון מאנו אשון נקרחים אב אל לא שלושת המזועדים, ולגביה ר' השם עירובית)

וביקט כסלו הנהיג את ברכת ראש השנה "חג שמח" לישון שנה תכtabו וחתהמו בלימוד החסידות ובדרבי החסידות", (כפר חב"ד ועוד). ועל ה' שבת' יומם שמחה הנצחון המופלא והונטריה". כתוב בברטאנום (טוי טבת

"יש בנסיבות זה עומק נסיך שאינו גם בגאותה י"ט בסלו שאז היה קיטורוג על האור והפעם היה הקיטורוג על המאור".

משך:

זה יותר מדא, זה מוגם, אולי זה מחיב אותנו לדון אותו ואוטם לכך זכות שיש כאן איבוד שפויות הדעת של כמה בחבורה הזאת, ואחרים הם בחינת "פת"י

ואורי להביא כאן מוקצת מידע הנקודות במס'כ' באגדת תעינון, שבין כתוב מהר' אמריקי. והוא מתחליא הבלתי, עשו' מש'כ' בכל ענין זה, ואכן ניכר חלקם משליהם. והוא מארך הרבה יותר מאשר שורש הראוי להזכירם.

שתחפש, ובו ראה העולם במדת הרחמים, יזכור אותנו ואתכם לקבץ גליות נחלתו

ולסום פרק זה יושם בהביהר, שמשמעותו איננו מטרה אלא אמצעי. המטרה היא תורה יהודית כבנאייה סוף הלוות מלכム ימיין. המשחה הוא שליח הגולה שהלך נא ביד תשלה"ח אמצעי ביזה החשונה העולומה לשם הבאת הגאולה, אך המטריה היא להזכיר התקופות יתיויה אל הקב"ה "מקומך מלען תועיב ותומך עליון כי מרכז גאנגען צו מושלך בגין קרוב בניינו עמלך ודע תששיך... ועתינו תארינה מלוכתך דבר האמור בשיריו עז"ז זוד משיחי" דרכך".

אליה המשמעות נפש העלילה היא "מושירין" והופכים את האמצעי למטרה, אלה הנזקיקים יומם ולילה מושת! משיח: יש לבדוק אחריהם ולהתhort על כךן הנקודות לארות האס' הקב"ה עם שמי' שעומדים רוכב עולמו, ואלה המושגים שיווינו ה' בראת' תמא"ד" ב'שותיו' הקב"ב לארץ וצמחי' ובפרט בודמים הם כמשגיחים אדים עבדי בר' ודם.

בנום עולם של יהודים לאמען עמד הקב"ה אין ערך לך ואין זולתך אפס בלבולך וכי דומה לך, אין ערך לך לה אלקיון – בעמל הזה, ואין זוכתך מלכני – לחיי העולם הבא, בלאך – וולאנו לימות המשיח והואן דומה לך –

ראה גם דברי עוזריך צפוף חב"ד כ"ב אדר תשמ"ב
 בכלו מים מוחה והתקשות האמונה בנשיא הדור את
 המרכזיות והקדימות, מפנה הדול שרך לתוכה של גומת הולוד
 חייב להיות בהדרות האמונה "במשה רבינו שבידך" בפרק כל שכוב
 המשימה המרכזית המתולدة עלינו בראויים קדושים אי נסני אי
 הרובן, הוא לאצט לרחוב העיר ולושוק בכל דל ייש רב שישראל
 אנו לחדר לאת פדי האמונה בהשה רבינו שבדור ולדאוע שעדי ניאי

להר' ואל כל בית אראוי'
 "ככים צו השעה והוחזקה הדופחה בדורות היא לאצט מאי מהרובה של שולחני
 ולהמשמע שוב שב לאל רוח כי י"ש מטהיג ביש"א". כי על כן ודוקה קותם
 וחובת הדונזין כי אין האמונה דרבנן והתקשרותו הנשיה ההדר פרט ונוסף בעבורות
 הדר עפ"י החרסיות ולול שוב כל שלהה, תקופה וזה ובוכיס אל האמונה בשאלה
 הדר ומזהה הגה הא שמיון העתיקי הרוחני דרי להוציא את העם כוון מוביצ'ה
 הטעונית וואלאן ואלאן לטלטלים".

במס' כרכים נרשמו מילים וביטויים ייחודיים מהתרבות היהודית, כגון:

"בוחנינו היא אהת וויהה, ללכד בש� ומלות ו את העם קול שבב מהגאות של טהראן". זבורי דב להרמי ערך כרב חכמי ביב' אדר תשמ"ב). המאכין את כל מושרי השCKER בבל הדרות הוא פמישנה בהלכה, ככלומר יוציאו את כל הדרות מהליכת ההלבשה, ביב' צדקה טהרה, ביב' קדשו טהרה, ביב' קדשו טהרה.

וְכֵן אָמַר הָלֹטֶס בְּיַד מִתְּבָרְגִּינְסְּקִין, וְנַעֲזֵר כְּשֵׁבֶת בְּבָרְאָה.
 י"י אָשֵׁר לְהַבֵּא את המִשְׁמָרָה אֶל אֶפְרַיִם, שְׁכָשְׁעוּמִים מִשְׁרָה מִזְמִיכָא אֶת
 הַשְׁלֹחַן עַדְעַד וְוּלְכָס שְׁאָל בְּבָרְאָה, כְּהֵן שְׁמַעַת דְּבַר הַיְּהֹוָה
 רַדִּיסְבֶּטֶן אֲמִין אָמַן חַסְדָּרִים לְמִזְמָרָה שְׁעַמְּדוֹן, בְּאָפָן כֵּה יְיִשְׂרָאֵל
 הַמִּשְׁמָרָה, (ברא כ'ב').

המטרה המשיחית מובילה לעבר על "אל תגורעו" בעקבות מצות זולות בחלהן, ובמקביל לה ליבור על "אל תטופו", בחוספת "מץווות" ומהנים מזרועים, ובהשפט גויים וכן דודים והוחתם כלא לפטרופרואה. י"א בזיטון יום הולדתנו ה'א יהי' מילך עולם (כפר כ"ב כי אדר תשע"ה). י"ט כסלו תאריך נתן האנגליה ("י"ג י"ב תשרי".

מלבד משזה רברבו ע"ה, ועוד האיך יודע שמי שומר על עצמו שהוור כבא, שאם ממציאת נבראו מושבצת, הח' כייב מל'ת, לפ' שפטך לעצמו המעלת הדולה והוחזקה, כמו שיטתות המתנה באם בעזרה ר' וכו', ואיזה איזה דוחה על הוויתן בשלוחה, ואלא שילוך עצמו בשם שיש ושם מדביהך, שאמרתו שארdot מושיח, אבל בשלחה ושת אהו מקצת חכמה, התעללה על דעת שבdomות האלו היי מושיח, אבל ירכיב לנו זכרך, זה מנייל השותה מבעלת המשיח או מהו, ואיך תהי ימיטידו ובאהזו מוקש, והוא אותה היי מירוחתך לא, אבל מעלתו היה ר' וכו', ומישרתו מעלת בגדי האבבא, ויתר בגדות מושת רבינו ע"ה, וזה אוטו הדריה יתברך בדברים שלא ירד משה רבינו ע"ה שנארם בו יושיעו י"א והריהו בברורה תח' הא למלואה יוניה שיטוף ולא שיטוף איזו וכו', והנה לעיל זה, וזה יתקין לך נורו והאנומיה או רודו ולוי וכו'. קרא לא הקב"ה שיש שיטוף וכו', להודיע שוטולו מושת כל אס, ואחד מן הנאים שיש איבנין יוזעטש בכל נבי, שייר' בתכלית המדע ואיזו ייבאנו הקב"ה, לפ' שהוא עיקרascal, שאנ' הבאהו שרה אל לוב כוכ, אבל קושישו דם שם אשון פטרוסם בכהבון וארהה שא נבי, אין און מאמאנין או רודו, כל לשין אם יאמ' אמר' א' עמי הארץ השוה משיח', ואותה קשישת שארה שא הארץ, ישוד ליפור כוכ' כל פניו ושתדרבו לעיני, וכל השמעois לו הם טפשים, הוא חרטע עשויה החרפ' התרווה, הוואין ראייה תורתוננו לשעות צדקה מכל ממוני אלו מקצתו כוכ'

אבל ארכיאות עמידת המשיח באיה מוקם ירואה, בתהילה ויראה בארכ' ישראלי. כי בארכ' ישראלי היה תחולת הרוחתו שאמר ופתאום יבוא אל הכהן האדון אשר תנש כסוקם (מלכין) ומלך בראת הארץ אישת כסוקם הנה בא כארוב שאותו, אבל ארכיאות עמידתו וועל שלא תלע עמידתו קודם היהו, עד שאמור לעילו ישראנו במלוי ומפעפה פולנית, בעידן אשיש אל עוז רודם האורו, והאותות והמופתים ישראנו על ידי זו והאותיות לא אמרות חוץ, שכן אמר רב הקב"ה כספר לנו עניין זה, הנה אשיש צמח שמו ומתחתיו צמח, ואומר ישעיהו כוכבו כב, שרואה באבי שדיין לבר ובמא ומיוסחה (שערו ג') ויעש כוכק פלני וכשרוש ומרום, ואחר שיגלה בארכ' הבז'י ויקבץ כל ישראל לירוחלים ולאשר ארחות צדקה השידל הורות והשווים ורבר רבי.

ו אלה הדברים שקדמהו בטהותם עי' הבמא, שודרונו כמו מאמריהם במשנה, לתאמורו של הטעון החשוב של כל אחד מהם בלבא היה ברוח והקדים שהוואת אמרך גולת רשותה וזהו מילושו זה והוא שבעל **עלים צרים**, וזהו מילושו זה והוא שבעל **עלים צרים**.

מماמר "הරוחים נוגים על תנונות התשובה" (מאט טוביה בלווי
חביב יג אירט תשמשה). שהוא רצוף ליליות שקר, דמיון שנאה חולנית,
טפשות, צרות עין, והוא כותב בין השאר את המשמעה הנראת הארץ.
"בעל תשובה שניים מתוים לשפעת החסידות נדים כדי למצוא
שפומך ואשור ברחמי, וזה מס' טהורה המורת להם עלי הקלוליטים מאי
מסר אחר כרומו, ולא משוש החיק הוכח שבחידוקות באקלום חיים
הברון ובראנו".

"בלי התוכו והশמעו את החסידות במקורה הטוב הוא מכנס לשוגרתית של יהודים חרדים או אף בני תורה, כולל המגערות ברדייפה אחר חמי מומר ומוותרת ועד".

בעלי התשובה מואשמים על ידו "בגסות רוח והתנפחות עצמית" והם מכונים על ידו "בעלי תשובה מהסוג הרועש".

על התקופה שלאחר מלחמת ששת הימים כתוב עיתונות: "חילוניים וחילוניות ייחד דפנו אחרי יהדותם והגעו מצב של יי' שמעון אשוריון" ר' ל. הבדוקנים באים בודדים ובודלים, המשיכו בדרכורנו של ויק' אקדמי' שליט'יא, בוויו יהודים ובושיתם בעלי תושבה, אך חס נארשו מושיעין". נראה בפדי' כ' ס"ו תשע'ה'.

על רצח בן ישיבת עיר העתיקה הוא כותב:

"אנש השמאל רואים את הפרשה באור שחר לבו: כל היהודים המערובים בה אינם צדוקים (כולל הנזקן עצמו), ואילו כל תרבותם המערבית בח מושג (כולל מושג וΡαιον της βασικής דת), מיותר עזיוין כי באמירנו יאנש השמאל" כוונתו נס לאלה המופיעים בלבד בחודש חנוכה. "יאלה ואלה אינם מפחים את התהווות דרכם בשווי, אלה ואלה עם ישראל" עם סגולות ועם נברח מכל העמיים אוינו תפוס מקום אצלם, אלה ואלה מוכנים להציג פומבי כי עבר י' את הארץ ר' ול' וכעת שעדי הלאילים משר חיליה את עלומן לכותחות התהווותים". (כפר ח'ב' אי' כסלו תשע"ה)

"כאלה הנקרים בני תורה, שהחומריות וההגשמה וגסות הרוחה המלוה את לימודם, ממחישות באופן וזריף את גלות השכינה, רואים אוטם כה לשם מהדרים במצוות, ובמיוחד כשמפחים בחנויות המכלה (שם עטם) ולא עקרות הבית שלהם) את המזון הכספי למחרוזין, תוך התעניניות ובדיקה יסודית של

בשבש התורה חטו וascal חטו ושהה זו סיסמא. די לך לוחת בתואר "יממיטים עצם" בשעה שסבירו השעות בזים שהם מקודשים למדויון התורה אכן מזכה אותן אוניות אפיקו בתוגור קובע עתדים תורה, ושאר שעת הימים מקודשים אורך ולפניהו היוצרים העמימות דאגה לזרחה ורפורמיות". ישנו איפואו כום מצב מעניין אשר אבות המורקזים לא שערו אותו בהלומותיהם הרווחות, שיטות הטראליום חרדה באללה של תורתו, להנין סגרו גורו והשליכו למדויון תורה מאנטה, באחץ קודש גם נבי לוי הצלופח עליה ההי". (פרק חמ"ד יב' ב" ברכות תשע"ז).

וחדריך ומוציאו: "ולמלשינים אל תה תקח!!" וצצון בוושיש המשם בערךתו בהרבה, והוא הא בלבלים הוא לא צעד בעמדם, הוא שולח לאורי וטוני ובקבוק שקה שיחיה בצלחה הרבה ומופתיה" (פרק חמ"ד י"ח תש"ר תשע"ה).

הוא עונה "אםן" אחר קלטם, ודגול העונה יותר מן המקול.

אנו אכן לחם תילק ונבל בחרות החדרה יונישת תורה, הם מחוץ למחיינו, וזה יוכן לנו שיבובו לא ברכות

מורת הקונטרס אינו להזכיר את אנשי חיב'ח החדש לモותם, לפי מיטב הבניטינו עלייהו הוא הנאמר "כל באיה לא ישבו", הדברים היכו אכן כ"כ שורש עד בטוחותם הם כי הם י"חקל הנתרם בסם ירושאל". וכל השאר אים אלאocabris modiolis.

משמעות הדברים היא פואה האם לאני, אל עם ישראל המאמן ב'גיאקרים', אל שמי' שאיל הרוח את תורתו והשיקתו מופתת רוד דוד. אכן, ימינו על הדשון, סב' עשוו על נפשותם ובין היכנס לב' משפט, ואל תיתנו להם חתתקר אל מפור ותיכנס. יוציאו' ברכם סב' אס' אל איסלאם, ואל מיטרין האממתית אינו אלא לוד' אטס לרכם ולמנונם ממשית וזהה לרוח

הסכמה בו עמוד היציר החזרי מבקבצה קטעו, והוא יותר מכך הנוואר ע"פ השיטה. כי תגעה זו מהתה שאישודת – "ויזו" מנייניתך ועה", ואם ב忙着ה תקדים הפצאי ע"י HISODAH ח'ב"ד שיסודה בהררי קודש שרפי מעלה, הרוי עתה שבעה"ר ירושה כל שיחידות אמריתית מומ"ל והלאה, ולא נשר להם מכל הגרר המפורא אלא "ה'בצאי", ר' וזה מתבסס ר' ליהו הדר השקבותיהם

שנת עמי הארץ לתלמידי חכמים, ומידות רעות

ונגעת ח'ב"ד מיהודה בגין גננות ריגוט הקיבוצית, אני ואפסי עוד, אנדמי. והאשנויות ולבסוף מהיקות אותנו שפרק בדורותינו וממנו מעריבים. בטול שחוות של האחים המשמורות בכבלת ובעלת בה נישל תרזה של טסקים יראם ושלמים בכל הרים והרים עזים אמאים מאכין. בידות יווין ושנה פרצת בבל בשואה לעשדים בגולגולת בהפצת תורה ובעיר קירוב להרחקות, וההיחידי המתקווים בכתב בעתוינו מסודות תורה וארכונים ושאים פוליטיים כלל, אין אח ורע לחתינה אריסטת תורה על מנת תחכמת הפלגה בשחתת בנים ותעסם לאחים שבימים שחוללו מלחמה עלגנית שעשיהם עיי' ארגונים ומוסדות לטאים וחילימים עניים מב'ר'.

המערכה הסוערת שהתנהלה ע"י כל תקשורת נגד החזקה בתשובה והונגה במקורה בין מושדים טוטויים, מערבה עבגלאם נאר ער מוסדות אלו ובעל בית"ס ובבא, ומושע ולא תריההן דן בע"ד, כתיעום הם מושע עותה הנכון? ש"מ יי' שמתנווד להזדהות בתשובה איזו סוף סיבת החתנה במלילין וחיב"ד ש' בנסוגת הפלילות של חבוי בצהיל אכן כלל וכוחם ודווינם על יוזמות, המפשש של אגשי כח' עם החילימים הוא מהר וגצ'ר, והוא מעתמצם לברכת גור שמנה, כמו מילים על חור, חקלת שטומגניה או שקיית המשיח מןות, שירה קפואה וברכת שלם' – וכן אין לרוך את פועלם עם פעולותיהם של מוסדות אחרים.

החוורים בתשובה של תנועה זו אינס מפיערים לאנשי כלי התקשות. רק החוורים בתשובה של שאר המוסדות הם לנכינים בעיניהם. מצא את הבדלים.

הצלה זה וווקא של ציבור ליטאי וחסידי און לא את "ההסידות" החדשה והמעוותה, ועוד הצלה שוכתה פליירוסם רב תפקה אורה, כשחיבוד נוצרת בשילום עלטש רוחותך, כאשר השמota השאנן והולנדים עשוות הילוניים חס' ר' לר' ערכ'ין "אור שמח" אש' הורה" מ'רונה ואמונה" ואילו דק' דק' ברוב הנקראים נמרהה (כבו ייש'ו'ו ו'מכנו מאיר'), והיריד עשי'ו זוא למג'ורי אהורה", עבדה זו עררה את מומן ועתומי הטהר בהשניות וועלויות כמו עמידתו הילוניים.

לפניכם קטע מעיתון "כפר חב'ד" בנושא בעלי תשובה בעבר כמה נושאים שלא תאמינו שלא נכתבו בעיל המשמר" ב"הארץ" ודומיהם.

טי המזון וטומו להrix, אפשר להקדיש מאמר שלם לתיאור גלות השכינה אצל אנשים הנקראים בוי הורה, וושוכרים עמךி, הבעלי העולם הזה לא קורטווב של התבשלות מפני תרגולות האלקיוט, אך כבוד אללים השטר דבר" (פרק חמ"ד
ה' הרמן אשכנזי)

כמו שנהה משבכילות ורעל עתונאי קוטן יש בקטע זה של איש משחת ורoxy
שנות עם הארץ טוביה גלוי למלומדים חבראים

בחדש את תשתיות הירקון מארם בערך של 1.5 מיליארדי חמ"ם. מרדן בץ יוזקאל סופר תחת הכותרת מרכז הירקון, כולל לג עשיית קרייקטורה מציבור חדי מושגים, וצחוק מהר. מרכז הירקון יארגו יי' מלחמות אברם גראנט, והוא יאפשר

"ודאי נתקל מישג באשכנז הקראטיך קיש וחוורס בעקבותיו של מליה פטמי רבתה, ג. "הוּמָרְתָּ" ורצם קלויים בהידור מצוקת קיש' ואילו אכל אינש לא תארח חומרות כלו, ונא לא שוחט אונז' "הוּמָרְתָּ" ומוכן אם בחריטה בגביה זין בלבבו זין בקיעתי מבעביך". נperf. בר' ב' ר' אדר' תשע'הו

ועל כולם – כולל כל גודלי ישראל:

"העמל כל מרכיב מכיאניניקס", מתקני קיטנים עד גודלי גורמים. מההנוגנות החלונית עד זו הדותית, זה חוץ בחיים דמוקרטיים בשיבול שכך מוכיח לא יותר, וזה מעוניין לשלוט עולמי". במו שהונוי גול עוזה", הכל בדיאגניטיס". כך אדמורי שליטי ואנו "בדיאניך" החודש שאנו "בדיאניך".
וירג'יל פרטן, בירג'יל פרטן (תרגום)

וזאת למודעי עתון זה מגני לכל העותנאים ולכל הקיבוצים ולכל החכמים
ואגד איגוד איגוד ברלויינאי

יש עוד במאמר שיטחה זה יתירורו לעד על אותו קיורום של החוזרים בתשובה, שאר אלה מואגנו ברל טרנוביות הפלונית.

"אצלם החרזה בתשובה הוא מען הגברת המהנה החדרי דבר שיבא לידי
ביצני בבחירות שהאי יתפרק מארבעוניותו" (רבנן בראון, דודן, ווילטן).

ונדרת הרים מיטרומים, גוף אובי אויב תסביבי (ה). ואחריהם החtro החזוקן בהאשמה מוטפחת זו בעתונאים חילוניים, והיא טענה בכל מה עיי' החרטים יגיד הפתוח נזכר מאורה.

כמו שנאת התורה ולומדייה, כמה אROS וירושע בקטע הבא:
קיים שלט במידה דומיננטית ומה שנקרה "עולם התורה" – היסוד
מרייני, הכל סובב סביב השקפה שהתורה והשעראל וגבורת הארץ אם הארץ